Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre
Titel:
Citation: ”Fjorten eventyr og fortællinger”, i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366133680/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Hænder eller Fingre – og naar jeg saaledes, uden at være nogen Alf eller Fee eller ond Hex, kunde opfylde dit Ønske og give dig Magt til selv at danne dit Ansigt om efter din egen eller andres Smag» – –

»Ak, kjæreste Gudmoder! nu er det jo atter et Eventyr, du fører mig ind i: det er jo Noget, der aldrig virkelig kan skee i Verden.«

»Hvad der kan skee i Verden, veed Ingen, mit Barn, uden Han, der har skabt den« – vedblev den Gamle – »hans Kræfter ere uendelige, og vi Mennesker kjende neppe een af dem blandt mange mange tusinde. Alt, hvad der kan skee ved de guddommelige Kræfter, er naturligt, og alt Naturligt er guddommeligt; men der er flere Naturer, end der er Stjerner paa Himmelen, og hvad der her kan skee efter en høiere Naturs Orden, kan Ingen vide eller forudsee eller forstaae, undtagen Den, det bliver givet af Kræfternes Herre.« Hun sagde Dette ligesom for sig selv med et halvt drømmende Blik – »Dog det forstaaer du ikke, Barn!« – tilføiede hun og klappede den forbausede Thora paa Kinden – »men du veed jo, Vorherre er almægtig og kan Alt hvad han vil – og vil han give dig eller mig Magt til at skabe os selv om, maae vi jo ogsaa kunne gjøre det. Følg med mig, lille Thora! og du skal see, det er intet umuligt Eventyr, jeg taler om.«

Thora saae forundret paa den milde gamle Kone og fulgte hende taus. Snart stode de ved hendes Bolig. Det var et lille nydeligt Huus, der var heelt omsnoet af Humleranker. Døren stod paaklem, og der sad en snehvid Kat paa Tærskelen og snurrede velbehageligt. En lille Blomsterhave omgav Huset. Det var netop Rosernes og Liliernes fælles Blomstertid, og i store Grupper stode disse prægtige Blomster nu, halvt lukkede og ligesom drømmende, i Maanelyset. Thora følte sig saa hyggeligt, men dog hemmelighedsfuldt tilmode, som det var et vidunderligt Feeslot, hun skulde betræde. – Det var dog kun et lille simpelt Værelse, hun med sin Gudmoder nu traadte ind i; men de hvide Vægge vare behængte med Blomster og grønne Urter; et grønt Gardin skjulte en Alkove; i Stuen stod der et Bord midt paa Gulvet med en beirygget Lænestol for; – paa Bordet laae der en stor Bog opslagen med røde Bogstaver og med mange Billeder af Cirkler og underlige Tegn; over en af de store Kredse, med mange Vinkler og andre Tegn, stod der: »Kong Salomons Seglbillede.«

»Sæt dig ned, mit Barn!« – sagde Gudmoderen og bladede i den store Bog, medens hun af og til syntes at læse med stor Opmærksomhed. Derpaa fremtog hun et fladt Messingbækken med Sand og ridse-

de deri en Figur, der saae ud som to forneden sammenhængende Qvadrater, hvis mellemste Sidelinier kun vare halvt udførte og adskilte med et lille Mellemrum, samt overskaarne af en horizontal Linie, der paa begge Ender dannede en ret Vinkel.

»Er det dit Alvor, mit Barn, at du vil have den Magt, du før ønskede dig« – sagde hun med stille Alvor – »og vil du selv kunne omdanne dit Ansigt – saa udstræk dine tre forreste Fingre paa din høire Haand og læg dem saaledes midt i dette Tegn, at du ikke derved berører nogen Linie! Fremsig saa tre Gange Navnet Hagith, og ønsk af al Magt, hvad du tænket paa! – og, hvis det kan skee uden Synd og Fordærvelse, vil du faae den Evne, du ønskede dig – men du maa ikke tale derom til noget Menneske!«

Thora havde lagt nøie Mærke til hvert Ord. I den høieste Spænding berørte hun de aabne Steder i Tegnet paa den foreskrevne Maade og fremsagde med hævende Stemme det hemmelighedsfulde Ord tre Gange, medens hun inderligt ønskede Magt til at skabe sit Ansigt om. Da Navnet Hagith tredie Gang var udsagt, saae hun i Værelset en Lysning, som øieblikkig forsvandt uden nogen Lyd, og hun følte et stærkt, dog ingenlunde smerteligt Ryk i de tre udstrakte Fingre. Hun tog dem hastig ud af Tegnet, som hun havde brændt sig, og traadte noget forskrækket tilbage. »Hvad var det? Gudmoder!« – spurgte hun og fattede sig – »lynede det? og slog det ned i mine Fingre?«

»Det var den mægtige Hagith, som gav dig hvad du ønskede« – sagde Gudmoderen – »men nu stille med hvad der er hændet dig og skynd dig tilbage til dine Forældre! de lede allerede med stor Angst om dig i Skoven. – Først imorgen kan du prøve, om jeg har gækket dig eller ei – men saa maa du staae tidlig op eller give Tid til Solen gaaer ned – for kun naar Solen staaer op eller gaaer ned, kan denne Kraft benyttes.«

Thora saae, forbauset og forskrækket, paa sin venlige Gudmoder, om hvis fine Mund der spillede et Smiil, som hun ikke vidste hvorledes hun skulde forklare sig. »Det er dog vist kun Spøg Altsammen« – sagde hun nedslagen og foer uvilkaarlig med de tre Fingre til Næsen; men den var ligesaa flad som hidtil og lod sig ikke rokke frem – »det gaaer mig sagtens, som da jeg var ganske lille og de Store fik mig til at løbe hele Dage med Salt i Haanden efter Fuglene, for at strøe Salt paa deres Haler og gjøre dem til mine Fanger.«

»Deri gjorde de store forstandige Mennesker dig Uret, lille Thora!«